

Tariq Ali: Om att intervensera i Syrien

[Inlägg på bloggen på [London Review of Books](#), den 28 augusti. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Syftet med ett ”begränsat krig”, som det har utformats av USA och dess europeiska lydstat, är enkelt. Den syriska regimen höll sakta på att återupprätta kontrollen över landet mot den opposition som beväpnats av väst och dess hjälpstater i regionen (Saudiarabien och Qatar). Denna situation behövde rättas till. Oppositionen i detta deprimerande inbördeskrig behövde stärkas militärt och psykologiskt.

Eftersom Obama hade sagt att kemiska vapen var den ”röda linjen”, var det ödesbestämt att vapnen skulle komma att användas. ”*Cui prodest?*”, som romarna brukade fråga. Vem vinner på det? Uppenbarligen inte den syriska regimen.

Redan för flera veckor sedan hade två journalister från *Le Monde* upptäckt kemiska vapen. Frågan är: om de användes, vem använde dem? Obama-administrationen och dess anhängare vill få oss att tro att Assad tillät FN:s kemiska vapeninspektörer att komma in i Syrien, och sedan klagade deras ankomst genom att inleda ett angrepp med kemiska vapen mot kvinnor och barn, omkring 15 kilometer från det hotell där inspektörerna var inhysta. Det är helt enkelt inte logiskt. Vem utförde detta vidriga övergrepp?

I Irak vet vi att det var USA som använde vit fosfor i Fallujah 2004 (där fanns inga andra röda linjer än de som drogs med irakiskt blod), så rättfärdigandet är lika grumligt som under tidigare krig.

Ända sedan kriget och ockupationen av Irak har arabvärlden varit splittrad i sunni och shia. Två gamla vänner stöder att Syrien blir måltavla: Saudiarabien och Israel. Båda vill krossa regimen i Iran. Saudierna av sekteristiska skäl, israelerna därför att de desperat vill tillintetgöra Hizbollah. Det är det slutmål de har i sikte, och efter att ha gjort motstånd ett tag är Washington nu redo att samarbeta igen. Att bomba Syrien är det första steget.

Det är idioti att bli alltför upphetsad över Storbritannien. Det är en lydstat som i själva verket styrs av en nationell regering som innefattar Labourpartiet i parlamentet. Landets politiska partier har gått med på att ständigt sitta ”längst bak i Vita huset”. Cameron var eld och lågor över ett krig redan för några månader sedan. När USA blev mindre intresserat av tanken höll Downing Street tyst. Nu är de igång igen med lille Ed som säger att han stöder kriget ”motvilligt”, den mest ynkliga av alla ståndpunkter. Konservativa parlamentsledamöter på de bakre bänkarna gör hårdare motstånd. Kommer fler Tories att rösta mot än Labour? Vi får se.

Iranierna har reagerat kraftigt och hotade med lämplig vedergällning. Det kan vara en bluff, men det visar att även med en ”moderat” ledare som hyllats av media i väst skiljer sig inte inställningen från Ahmadinejads. Teheran inser mycket väl vad som står på spel och varför. Varje ingripande från väst i arabvärlden och dess omgivningar har bara förvärrat situationen. De angrepp som planeras av Pentagon och dess underordnade i NATO kommer troligen att följa samma mönster.

I Egypten återställer samtidigt en arabisk Pinochet ”ordningen” på traditionellt sätt, med stöd från lätt generade ledare i USA och EU.